

REGÉLO.

Pesten vasárnap június 7^{kén} 1840.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

A' nagy es kicsiny.

(Vége.)

VII.

Két hónap folyt - le Dülmen elutazta óta. Ekkor Heinik az öreg Márton, midőn együtt bejárak az erdőt, így szállítá - meg: „Márton! ugyan mondd, van - e igazam, vagy nincs? Mina bizonyos időtől egészen megváltozottnek látszik; csak jár a' helyett, hogy mint az előtt szökdécselne; nem nevet, csak mosolyg, sőt úgy látszik gyakran, mintha könyeznék. Márton, nem vevéd ezt észre?” — „De igen, észrevettem én is” — felelé ez. — „És nem tudnád okát?” — kérdé ismét az öreg.

„A' hóhér tudhatná azt; a' leányok most a' nevetést és sirást egy zsebben hordják, 's mindkettőtök nélkül teszik. Tán ismét nagyon kicsiny neki valami, mint pár hónappal ez előtt valami igen nagy volt!”

„Igazad lehet!” felelé az atya sohajjal. A' beszélgetés félbeszakadt, 's hallgatva tovább mentek.

Valóban Mina egészen megváltozott. Arcza nem égett; csendesen, lesülyesztett fővel járt a' házban; elvégezé ugyan kötelességeit, de egész órákig is ült dologtalanul kamrájában azon széken, mellyen akkor nyugvék, midőn a' kapitány elbucsúzott tőle, 's némán mereszté szemeit a' földre. Ha a' faluban táncz volt, világért sem ment oda; sőt nem ritkán történt, hogy visszas feleleteket adott. — Ha az atya kérdé: „mi bajod?” — „éppen semmi” — felelé, vagy — „majd jobban lesz az; légy békével atyám!” — vagy felelet nélkül elfutott.

Nagyon igaz, hogy gyakran csak akkor érezzük becsét valaminek, ha nincs többé birtokunkban, vagy örökre elveszettnek féljük. Ez érzés vön erőt Minán is. — Most egészen másképp' tekinté a' kapitányt, mint az előtt; szívének jeles tulajdonai az elő - nagysága a' háttérre vonult; tiszta fényes szemeinek az ábrándozás meg annyi tüzet kölcsönze, férfias-büszke állásának meg annyi megkü-

lönböttest, sőt még ez nagysága természetes következtetésül ismeretett. — Elégültlen volt magával; gyermeknek nevezé magát, hogy olly kicsinységet (itt nagyságot kellene mondani) annyira fölvelt; 's örültnek, hogy olly gazdag kérőt, és — mi előtte még több volt — olly gyöngéd szeretőt, elutasított. A' bíró Annájára nem is nézett többé, mivel ennek gunyakazaja és szavai verék fejébe azon szeszélyt. Szóval, a' kapitány most a' legszebb, szeretetre legméltóbb férjfiú volt előtte, 's alig hiszem, hogy csak egy vonalnyt is engedett volna nagyságából, ha az ő akaratjára került volna. Ehhez jöve még, hogy az atya és Márton mindig kigunyolák a' nagyságával, 's hogy a' derék rüstenbergi főtisztné, kihez minden héten átment, a' finomabb asszonyi kézmunkákat tanulandó tőle, majd mindig a' kapitány 's ennek jóságáról és leereszkedése, nemes lelküése, jó szíve, szépségéről és szeretetre méltóságáról beszélt neki. — Mina ilyenkor tüvel kezében igazán tükönült, 's több ízben munkájába dugá fejét, arcza pirját elrejtendő. — Midőn azután haza jött, egész éjjel sirt részint tette miatt, részint a' távul elutasított utáni vágyból.

Miután a' szomszéd tartománynyal a' békességet megtartani nem lehetett, háborúra került a' dolog.

Heinik minden csötörtökön egy csomó hirlapot vett volt a' főtiszttól, mit többnyire délben az asztalnál szokott olvasni. A' politikai lapok eleintén a' táborszemi (Vorposten) csatákról szóllottak, későbbben az előcsapat nagyobb csatáiról. Dülmen ezrede ennél volt, 's majd minden lap tön említést róla. Bátorsága, személyes tettei mindig nyilvánosan megdicsérvék, 's mivel őrnagya e' csaták egyikében elesett, Dülmen lépett e' rangra.

Olvasóim gondolhatják, hogy illy hírek olvasásakor Heinik és Márton az új őrnagy egészségére mindig összekoczták poharaikat, 's hogy ekkor mindig nem igen barátságos tekintet esék Minára. De a' szegény leány a' nélkül is látszó agálylyal (mit azonban a' haragos öregek roszaságnak vettek) ült az asztalnál, 's hallgatá, nem éré-e szerencsétlenség kedvesét. Egykor, midőn a' hirlapban állott: „de báro Dülmen őrnagy közepette állott a' feje fölött villogó ellenséges kardoknak“ — levesét kanál helyett villával akará enni.

Ezután nem sokára elhatározó ütközet vála, mi Heinik honjának javára ütött-ki. Mindenki legnagyobb örömbé merült, 's az öreg erdész, mint jó alattvaló és honfi nyugtalanul várá a' legközelebbi csötörtököt, hogy a' gyilkos ütközet részleteit olvashassa. Dél tájban kapta a' hirlapokat. Fölnyitá, olvasá a' leírást, mellyben báro Dül-

men őrnagyról a' legmegkülönböztetőbb említés tétetek, mely így hangzik: „egyedül az ő okossága által 20 álgúny nyeretett.“ — Már fölemelé szikrázó szemekkel teli poharát Márton, kedves őrnagyát éltetendő, midőn Heinik úgy vélé, hogy jobb volna, hallgatnámeg az egészet. Ugy történt. Először az ellenség nagy veszteségét olvasá, azután így hangzik: „Részünkről a' holtak közt találatnak Kohl tábornagy, Mehlman és Razwig ezredek: de a' súlyosan megsebesítettek között van a' derék Dülmen báró őrnagyis. kinek mind két lábát álgúgolyó töré-el. Bár L***-be, a' katonai kórházba, vitték e' jeles tisztet, de az orvosok kétségeskednek fölépültén.

Midőn ezt olvasá Heinik kiejté kezéből a' lapot; Márton kiönté a' töltött bort; de Mina eszmélet nélkül földre rogyott.

Az öregek ágyba vivén őt, szeszekkel ismét életre hozák. — Fölnyitá szemeit, kiugrék az ágyból, 's atyjának, ki őt támogatni akará, zokogva mondá: „bocsáss, bocsáss! atyám—bocsáss! —El kell hozzá mennem! ápolnom kell őt! — Hisz' miattam szenved ő, a' jó. Ha nem bánok vala így vele, nem ment volna csatára: itt élt volna épen, szerencsésen, elégűlve, 's én vele! — El kell mennem! — Nincs pillanat veszteni való, másképp' meghal, meghal! — Kendőmet! — Ide kesztyűimet! — Márton jer! neked jönnöd kell velem; hozzá, hozzá, a' te és az én kedves őrnagyomhoz!“

Az öregek meghökkentek, 's nem kevésbbé csudálkoztak e' szókön, mint Minának illy rögtöni változásán.

IX.

Miután nyugodtabb lön Mina, fölfödé atyjának szívét, 's mit szenvedett a' kapitány elutazása óta. Az öreg őt könybe lábadt szemekkel megcsókolá, 's mondá: „Menj gyermekem, menj, hova szived vonsz. Én, fájdalom! nem hagyhatom-el hivatalomat; de Márton kísérjen -el“

Márton ugrált és sirt örömében, 's azonnal megnéze a' kocsit, ha nem hibázik-e rajta valami; Mina néhány fehér ruhát pakolt-be, 's másnap már jókor reggel, atyai áldással kísérve, utnak indultak.

Elmellőzőm az utat magát, 's miként nem átalott Mina semmi kellemetlenséget. Sem eledellel sem pedig alvással nem akará fölűditni magát, 's csak mindig gyorságot ajánla Mártonnak, hogy mennél előbb érhessen vágyódása helyére. Mártonnak minden ékes szállását ki kellett meritnie, hogy az agály, és vágytól kinzott szerető leánykát meggyőzze, miként a' lovak miatt szükséges e' vagy ama vendéglőbe térni, 's ott delelni vagy éjszakázni. Illyenkor Mina székre ült, és — ha a' mindent könnyítő álom nem fogá-el — ajta-

tosan imádkozék Dülmen élteért úgy, hogy az öreg Mártonnak is ősz bajszára peregtek a' könyör könyűi, 's előhoza mindent, hogy vigaszt csepegtessen annak szívébe, mit az vágyódva fogadott-el.

Hatodnapon végre beértek L—be. Már előbb át kelle menniek a' csatamezőn, hol holt ember 's lótestek temettetlen fekvének. Mit szenvedett e' perczen Mina, mint szorult mind inkább össze szíve, 's mint növekedék mind inkább kedvesének élteérti aggodalma, rajzolja-le maguk érzéstei olvasónéim.

Most a' városkában voltak, 's a' katonai kórház előtt megállottak. Márton a' szekérrel a' legközelebbi vendéglőbe ment, 's úgy gondolá, hogy Minának is oda kellene őt előszer is kísérnie: de ez nem is felelt neki; — az őrhöz fordult, ki a' kórház ajtajában állott, és sebesen kérdé: „Él még Dülmen őrnagy?“ — — Mit tudom én! — felelé amaz durva hangon — nagyon sokan fekszenek ott benn“ — és elfordult. — Mina belépett, futott a' hosszú folyosón, 's a' vászonköntösű lábado katonának sápadt, sovány arczaik látása nagyobbítá agályát. Végre megpillantott egy sebészt — annak ismeré a' véres gerelyről (lanzette), melyet azaz ajtó előtt törülgette. Ehhez fordult, 's kérdé: „uram, Istenre kérem, mondja-meg, él még Dülmen báro, 's hol találom föl?“ — „Még él — felelé a' sebész, — itt közel fekszik, a' 17-dik szám alatt.“

Mina az ajtóhoz repült; fölnyitá és belépett. — Itt feküdt a' kedves, egy kis szobácskában, vérrel fődött ágyon; szemei zárva; ajkai halásápadtak; 's csak a' mély sohajokból és görcsös vonaglásokból, melyeket fájdalom sajtol-t ki belőle, volt ismerhető, hogy van még élet benne. Az ágy körül néhány sebész állott, 's fejénél ült a' főorvos, ki a' betegnek kezét tartá, 's érverését látszék számolni. Mina az ágy felé rohant, de elhagyá ereje, 's eszméletlen omlék-le arra.

X.

Midőn visszanyeré eszméletét, a' vendéglőben találá magát, hova Márton a' kocsit 's lovakat beállítá. Ez 's egy ezredi sebész állottak előtte, 's úgy látszék, életre hozásával foglalkoztak.

Mina azonnal ismét kedveséhez akart: „ápolni akarom őt! — mondá — azzal köteles vagyok: mert én vagyok egyedül oka!“

„Legyen nyugodtan — mondá a' tiszteletre méltó éltes sebész — e' férfiú — Mártonra mutatott — mindenről tudósított. Önmagának is szüksége van nyugalomra, 's őrnagyunkat általában őrizni kell minden váratlan benyomástól. Gondolja-meg, hogy ő tüstént meghalhatna, ha mostani helyzetében szemét fölnyitván, ágyánál önt megpillantná.“

„Igen, igen! — én nem megyek oda; — várni fogok, — o szegény szívem!” — fölkiálta zokogva, ’s visszaesék a’ nyugágyra, mire őt tevék.

„Reméljük — folytatá az orvos — néhány nap múlva elmulik a’ sebláz, ’s akkor majd láthatja őt, ’s ápolásában is munkálódhatik.” — Miután ajánlá Mártonnak, ne eresztené-ki Minát, eltávozék.

Három nap mult-el, négy — sőt öt is, de még mindig tartott a’ láz; Mártonnak naponta hússzor is átkellett mennie a’ kórházba, megkérdezni, mint vagyon. Mina nem hagyá elvétetni magától, hogy legalább szobája ajtójában hallgatózék, ’s minden sohaj, minden szó, melyet az őrnagy phantasiájában mondott, átmetszé lelkét.

Végre hatodnapra elmúlt a’ láz, ’s nyolczadnap az ezredi orvostól engedelmet kapott Mina a’ beteget látni. Délben kellett jönnie, addig elakarák őt készíteni látására.

A’ várva vártt dél megjelent. Mártonnak kellett előbb belépni. Midőn őt Dülmen megpillantá, mosolyogva elébe nyújtá kezét. Márton könyezve megcsókolá azt, ’s mondá: „O nagyságos uram, minden jól megy! Mina künn áll!”

„Be, be, szívemre!” — kiáltá az őrnagy, ’s fölemelkedék ágyában, mire a’ sebészek segíték.

Most belépett Mina, ’s az ágyhoz közledék. Dülmen első szavai — mi alatt lábára mutatott — voltak: „No’s, Mina, most valamennyire megkuritott az ellenség, ’s olly nagy vagyok, mint te!”

„Tied, örökre tied!” — kiáltá Mina, rá borult, és egy csókot nyomott a’ halavány piros ajkakra.

„Elég!” — mond az orvos, ’s elvoná Minát, ki mostantól éjjel nappal ápolá a’ beteget maga kimélése nélkül; minden gyógyszer maga nyújtott neki, ’s ha kedvese aludt, ágyánál ült, ’s tépetet foszlatott sebeire. Dülmen erős természete, romlatlan nedvei, de még inkább Mina jó ápolása, leginkább pedig a’ szeretet sebesen hatottak. Napról napra jobbult, ’s már egy hónap múlva megpróbálható előszer mankóit. — „No’s, most az igaz, ismét nagy vagyok!” — mondá Minának; de ez csóközönnel bezára száját, ’s kéré, hallgatná-el gyalázatát.

Dülmen ezredes czimmel bocsájtatott-el szolgálatából. A’ boldog pár visszament Dülmen jószágába, hol megeskettek. — Az öreg Heinik örömkönyűket sirt; Márton lelki gaudiumában volt. De a’ kis Minának boldogsága majd igen is nagy volt.

CSEBBI.

PESTI VIZSGÁLÓ.

Hébe kioszkja; redut-csarnok. — A' hajdankori istenek szel-
leme a' mostani törökökével egyesült Pesten az ugy nevezett Hébe kioszk-
jában. E' mulató házacska Fischer Péter ur, pesti czukrász, készítte-
té boltjával szemközt, a' szerviták terén, hogy abban az általa remekül ké-
szített fagyaltat annál nagyobb kényelemmel éldelhesse az ékes világ köre.
Az említett mulató hely va óban pompás mind belső mind külsőjére nézve, 's
már környezetét is kellemesítik az izletes csoportulatokba rakott virágok,
növények 's a' t. Mult héttől fogva estvéneként igen meglepően világítva áll
ez új kéjhely nyitva a' t. közönség előtt, melynek egy része nagy számmal
álldogál körülötte a' gazdag és izletes, fényüzéssel rendezett készületen ál-
mélködva. — Egy másik mulató helyül, hasonlólag igen pompásan diszítve 's
minden kényelemmel ellátva, lehet kijelelni a' pesti redut-épület földszini
csarnokát az udvar és kávéház oldalain, melyet az ottani vendéglő diszít-
tete, hogy a' nála ebédelő 's vacsoráló közönségnek annál inkább kielégítse
kivánságait. Valóban ez is közfigyelemre ajánlható.

Gyászhir. — Pesten, élete 61-dik évében, mult majus 30-kán, hossza-
san tartott sorvasztó betegségből szenderült által boldog életre t. n. Apádiai
Grabovszky Athánáz ur, t. n. Pest és Krassó megyék táblabírája, a'
g. n. e. iskolák alapítványát kormányzó kir. biztosság legidősb tagja, a' bu-
dapesti vakok intézete pénztárnoka, sz. k. Pest városa választó polgára, a'
pestbudai hangszegyesületnek nagy-tanácsi tagja 's több más jótékony és
hasznos intézetnek részvényes gyámolója. Hült tetemei jun. 2-kán e' görög
nem egyesült egyház szertartása szerint a' váci ut melletti temetőbe vitet-
tek. Gyászolja halálát testvér öccse, t. Grabovszky Konstantin ur, t. n.
Krassó vgye táblabírája, 's vele együtt minden, ki a' boldogultnak kitűnő
szivességét, barátság, jótékonyosságát, 's valódi tiszta nemeslelkűségét ismer-
te. Méltán fájlalhatjuk elhunytát, mert benne egy becsületes jó magyar ha-
zaft, minden jó és hasznos törekvésnek buzgó pártfogóját, veszítettük-el.

INNEPLÉS.

Chinai lakoma Maimatschinban.

China és orosz ország közötti szerződés szerint Kiachta az egyetlen pont,
hol e' két nemzet egymással kereskedhetik. Itt van északi Ázsia egész bel-
kereskedése összeszorítva, 's itt laknak a' sz. pétervári leggazdagabb keres-
kedők ügyvivői. 'S valamint orosz ország chinávali kereskedésének helye
Kiachta: ugy a' chinaiak is birodalmuknak amazzal szemköztti határán,
Maimatschinban, raktárt építettek. Nagy, bekerített tér választja egymástól
e' két várost. Orosz oldalon van egy kapu német izlésben, őrházzal: a'
chinain pedig pompás bejárás mythologi ábrák- 's feliratokkal emelkedik.
Maimatschin belseje egészen chinai város bélyegét viseli. Az utszák jól épít-
vék, de szorosak, 's rajtokl egyebet nem látni pusztá falaknál, melyeket
csak itt ott szakít félbe egy kapu, 's ez is folyvást zárva tartatik; mivel
ugy hozza magával a' chinai szokás, hogy házába legyen zárva mindenki,
's a' külvilág meg ne tudja, mi történik benne. E' komor falak mögött van-

nak a' lakok. Mindenik mellett téres udvar van, melyre a' lakszoba's kalmárboltok nyílnak. A' lakok szokás szerint igen dúsan butorozvák. Láthatni bennök fénymázolt asztalokat, tükrök és festvényeket; a' padlatok takarókkal borítvák. Az elfogadószobának legfőbb butora a' divan, egy nagyszerű kerevet, melyen a' chinaiak keleti szokás szerint keresztbe vetett lábakkal ülnek. Minden magányház mellett van virágos kertecske, melynek ápolása kedvencz foglalkozás e' nevezetes népnél. Legsajátabb, legszembe-tünőbb e' városban az, hogy benne egy asszony sínes. Egy nőlény sem kap engedelmet benne letelepedhetésre. E' törvényre alkalmasint az europaik közelsége adott alkalmat. Egy orosz general, kinek nem rég volt alkalma Kiachtát és Maimatschint látni, egy angol hirlapban leírja látogatását, melyet Tzin-Hoé előkelő chinainál 's Dsargutschei, a' külügyek ministere főügyvivőjénél tett.

El jön végezve — mond az orosz general—hogya Tzin-Hoé másnap ebédhez meghívását elfogadom, 's az alatt hozzá segédemet küldjem, ki őt szokás szerint megköszöntse. Következett nap a' határvigyzó, vámigazgató, néhány más hivatalnok 's egy osztály kozák kíséretében Maimatschinba menék. Amphitryonunk tereme külajtajánál fogadott, 's miután angol módra kézzsoritással üdvözlött, elfogadó szobájába vezetett minket, hol ő a' divanra leült. Számunkra legott thea hozaték diszedény alakú csészékben, melyeknek alja kis hajó alakú vala; azután száraz és befőtt gyümölcsöt hordtak. Ezen előleges szertartások bevégezése után kölcsönösen bemutatók tisztelinket. Mulatkozásunk elejénte mindennapi tárgyakon fordult-meg; beszélünk életkorunk, családi összeköttetésink 's polgári helyzetünkről; beszédünk átment utóbb fegyvereink 's ruházatunk leírására; végre a' kandí chinai ügyesen közbeszótt kérdésekkel utazásom okát törekvők kipuhatolni. A' tekervények, melyeket ez okból tett, engem igen mulattattak; 's mivel nem volt ok titkolódnom, megmondám nyíltan, hogy a' császár parancsából meglátogatám a' nertschinski bányaintézeteket, 's kedvem jött határink ezen érdekes pontját is látni. Hitt-e szavaimnak, nem tudom, de megelégtünk látszék, 's azon tiszteletben bizonyosan részesülök, hogy nevem ő mennyei fölségéhez adandó tudósításban tündöklenni fog. Mulatkozásunk tolmács segédelmével történt.

Bejelentetvén, hogy asztalon az étkek, a' Dsargutschei 's én karon fogva léptünk az étterembe. A' társaság öt vendégből álla, 's az asztal nem vala nagyobb, közönséges játszó asztalnál. Mindenikünk előtt két porcellan csészealy álla; az egyik üresen, a' másik félig eczettel telve. Villát 's kést magunk hozánk; a' chinaiaknak faczövekféléjükvölt; mivel olly ügyesen tudtak a' jobb kéz három nagy ujjával bánni, hogy vele hig étkeket is ehettek. Az étkek, melyekkel rakva volt az asztal, szintolly csészealyakban valának, mint azok, melyek előttünk tányér helyett álltak; az étkek kísértéshúsdarabok, baromfi, juh- és zsirban süített vadhusból valának. Az étkeket kiveszik az üres csészékbe, 's mielőtt ennék, eczetbe mártják. Husétkek főzelék, káposzta, ugorka, kartifol 's édes sütemények egymás után hordattak. — 52 csészeből kínálattánk. Én igen sokból izlelék, részint kandi-ságból, részint azért, mivel a' Dsargutschei chinai udvariasság szabályai szerint meg nem szünt csészéinkre rakni a' legjelesb darabokat. Az ebéd 8 különböző lével jön befejezve. E' szám legfőbb foka a' chinai ille-

déknek, mely azt kívánja, hogy a' felhordott étkek száma arányban legyen a' tisztelettel, melylyel a' meghívott személy iránt viseltetnek. — Kenyeret is szünetlen kínáltak, hogy velök szájunkat megtöröljük. Itálunk kellemetlen ízű rispálinkaféléből állott. Vízét soha nem adtak, 's poharaink liqueurüvegalakúak valának. Az evés mintegy óráig tartott; mulatkozásunk élénk és vidám vala, 's a' chinai nők szokásait tárgyazá. A' chinai lakomát nem találja ugyan jelesnek az európai izlés, de felvagdalt sertéshúsuk és süteményeik nem kellemetlen ízűek. Étkeik igen tisztán készítvék; konyháikat igen tisztán tartják, 's tüzelésök igen ügyesen van elrendezve. Egészben véve a' chinai konyha nem annyira étkek tömege, mint különféleségével tünik-ki, 's ezek nem volnának igen rozsak, ha zsirral egykissé jobban fukarkodnának. A' fűszerek, névszerint foghagyma, földolog, és a' sertéshús kedvenczételök. Ebéd után visszamenének az elfogadó szobába, hol thea és csemegével kínáltatánk. Ekkor észrehevém, hogy Chinában a' theakészítés módja különbözik a' miénktől. Egy nagy tal félig lön megtöltve fekete pecóval, mely a' legbecsesb vagy legalább azon thea, melyet leginkább vesznek. Ezt forró vízzel leöntik 's miután némi ideig állott, csészékben kínálnak vele a' nélkül, hogy czukrot adnának hozzá. Ivása e' módját, mely fűszerét igen neveli, könnyen megszokja az ember. A' thea, melyet a' Dsargutscheinél ivánk, igen jeles volt.

(Vége következik.)

KÜLÖNFÉLE.

Vasárnapi rendelet Amerikában. A' philadelphiai törvényszék rendelete szerint, ki vasárnap lovat berel-ki, ez haláláig megkínozhatja agyon lovagolhatja a' nélkül, hogy őt a' bérlő kárpótlásra vagy felelet terhére vonhatná. Ez által akarják a' lovakat bérbe adóknál a' vasárnapi megszenteltetését akadályozni.

Furcsalábviz. Parisban multkori éjfélt után az éji örök egy férfit fogtak el, ki mi után tömérdek mennyiségű rozsz bort önte gyomrába, hogy azt meglegitse, két órákor éjfélt után a' Concorde-téren frisitót akarván szerezni magának levét saruit 's nadrágját, egy nyilvános kut medrébe állott, ruháival az ottani arany delphint csinosan fekesítvén, kalapját pedig egyik Syrene fejére tévén ennek pikkelyes hátuljára ült, 's philosophi kényelemmel éldelte a' nyilvános kútban a' lábvíz kellemeit. Midőn elfogták, így kiáltozott. „hej fickók! lábvizemet! Mit kötöttök velem? lábvizemet!”

Kérelem. A' Regelő-Honművész jövő fél évi folyamatra megkezdődvén az előfizetés, kéretlennek annak t. cz. pártfogói, méltóztassanak rendelkezéseit akár a' cs. k. postahivatalokon, akár a' kiadónál Pesten legalább e' hónap 20-ig megtenni: különben a' később érkeztetett előfizetők czimeinek nyomtatása miatt a' jövő fele évi 1-ső számok küldetése rendes időre meg nem történhetik. A' lakhelyeiket változtató előfizetőkre nézve mindenkor tanácsolhatóbb, hogy egyenesen a' kiadónál rendeljék-meg lapjaikat.

Szerkezi Mátray Gábor, halpiaczon, Dencs-ház, 86-dik sz. a.

Nyomatik Trattner-Károlyi' betűivel, valóságos angol vas-sajtón
uri utsza 612.